

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

CZWARTA SEKCJA

SPRAWA KUMENDA PRZECIWKO POLSCE

(Skarga nr 2369/09)

WYROK

STRASBURG

8 czerwca 2010 roku

OSTATECZNY

08/09/2010

Wyrok ten stał się ostateczny zgodnie z warunkami określonymi w art. 44 ust. 2 Konwencji. Wyrok może podlegać korekcie wydawniczej.

W sprawie Kumenda przeciwko Polsce,

Europejski Trybunał Praw Człowieka (Czwarta Sekcja), zasiadając jako Izba w składzie:

Pan Nicolas Bratza, *Przewodniczący*,
Pan Lech Garlicki,
Pan Giovanni Bonello,
Pani Ljiljana Mijović,
Pan David Thór Björgvinsson,
Pan Ledi Bianku,
Pan Mihai Poalelungi, *sędziowie*,

oraz Pan Lawrence Early, *Kanclerz Sekcji*,

Obradując na posiedzeniu zamkniętym w dniu 18 maja 2010 roku,
wydaje następujący wyrok, który został przyjęty w tym dniu:

POSTĘPOWANIE

1. Sprawa wywodzi się ze skargi (nr 2369/09) przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej wniesionej do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka na podstawie artykułu 34 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności („Konwencja”) przez obywatela polskiego, pana Stanisława Kumendę („skarżący”), w dniu 8 stycznia 2009 roku.

2. Rząd polski („Rząd”) był reprezentowany przez swojego pełnomocnika, pana Jakuba Wołasiewicza z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

3. Skarżący w szczególności podniósł zarzut, że został bezprawnie zatrzymany w zakładzie zamkniętym w oczekiwaniu na przeniesienie do szpitala psychiatrycznego. Ponadto wniósł skargę na długość aresztu tymczasowego poprzedzającego proces.

4. W dniu 8 czerwca 2009 roku Przewodniczący Trybunału postanowił powiadomić Rząd o wpłynięciu skargi, a nadto zdecydował że sprawa zostanie rozpatrzona w tym samym czasie zarówno co do meritum jak i co do dopuszczalności (na podstawie artykułu 29 § 3 Konwencji). Ponadto skarga została potraktowana priorytetowo na podstawie zasady 41 Regulaminu Trybunału.

FAKTY**I. OKOLICZNOŚCI SPRAWY**

5. Skarżący urodził się w 1939 roku i mieszka w Raciborzu.

6. W dniu 20 października 2007 roku skarżący został aresztowany ze względu na podejrzenie dopuszczania się przemocy domowej. W dniu 22 października 2007 roku Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim nakazał jego zatrzymanie. Sąd uznał, że istnieje uzasadnione podejrzenie, że skarżący może popełnić kolejne wykroczenie.

7. W dniach 15 i 26 listopada 2007 roku skarżący złożył wniosek o zwolnienie z aresztu tymczasowego.

8. W dniu 16 listopada 2007 roku dwóch ekspertów w dziedzinie psychiatrii uznało, że skarżący powinien zostać zbadany w szpitalu psychiatrycznym. W dniu 30 listopada 2007 roku Sąd Rejonowy nakazał obserwację skarżącego w szpitalu psychiatrycznym przez okres sześciu tygodni. W dniu 18 stycznia 2008 roku sąd ponownie przedłużył areszt tymczasowy/zatrzymanie skarżącego. Sąd opierał się na uprzednio cytowanych podstawach, tj. uzasadnionym podejrzeniu, że skarżący popełnił wykroczenie o które został oskarżony oraz potrzebą zabezpieczenia odpowiedniego toku postępowania.

9. Pomędzy 28 lutego a 10 kwietnia 2008 roku skarżący został poddany badaniom na oddziale psychiatrycznym zakładu zamkniętego we Wrocławiu. W dniu 10 kwietnia 2008 roku eksperci wydali opinię i uznali, że skarżący cierpi na zaburzenia urojeniowe i powinien zostać umieszczony w szpitalu psychiatrycznym.

10. W dniu 30 kwietnia 2008 roku Prokurator Rejonowy w Wodzisławiu złożył do Sądu Rejonowego wniosek o umorzenie postępowania ze względu na fakt, że skarżący nie może być pociągnięty do odpowiedzialności karnej.

11. W dniu 14 maja 2008 roku Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim przedłużył areszt tymczasowy wobec skarżącego. Sąd uznał, że istnieje wysokie prawdopodobieństwo, że skarżący dopuścił się wykroczenia, o które został oskarżony. W dniu 18 sierpnia 2008 roku sąd ponownie przedłużył areszt tymczasowy. Sąd utrzymywał, że nastąpiło opóźnienie postępowania ze względu na fakt, że eksperci psychiatrii oraz adwokat skarżącego przebywali na urlopie i nie mogli się stawić przed sądem.

12. W dniu 16 października 2008 roku Sąd Rejonowy po raz kolejny przedłużył areszt tymczasowy wobec skarżącego. Sąd powołał się na trudności z wyznaczeniem terminu rozprawy.

13. W dniu 20 listopada 2008 roku odbyła się rozprawa, po którym Sąd Rejonowy umorzył postępowanie wobec skarżącego. Sąd ustalił, że skarżący dopuścił się wykroczeń, o które został oskarżony. Jednakże nie mógł on zostać pociągnięty do odpowiedzialności karnej, ze względu na zaburzenia urojeniowe, na które cierpi. Ponadto sąd odniósł się do opinii ekspertów i wydał decyzję o umieszczeniu skarżącego w szpitalu psychiatrycznym w Rybniku. Tego samego dnia sąd również odrzucił wniosek skarżącego o zwolnienie. Sąd uznał, że istnieje uzasadnione podejrzenie, że skarżący może dopuścić się kolejnych przestępstw. Po

kolejnym odwołaniu decyzja o umorzeniu postępowania została podtrzymana przez Sąd Okręgowy w Gliwicach w dniu 3 lutego 2009 roku.

14. W dniu 8 grudnia 2008 roku Sąd Rejonowy w Wodzisławiu przedłużył areszt tymczasowy wobec skarżącego do 20 marca 2009 roku. Sąd uzasadnił swoją decyzję tak samo, jak w poprzednich przypadkach. Ponadto opierał się na ryzyku, że skarżący może popełnić kolejne wykroczenie. Sąd podkreślił, że zatrzymanie skarżącego w areszcie były niezbędne do czasu przyjęcia go do szpitala psychiatrycznego. Areszt tymczasowy wobec skarżącego następnie przedłużono w dniach 19 marca i 17 czerwca 2009 roku.

15. W dniu 23 marca 2009 roku Komisja Psychiatryczna ds. środków zabezpieczających zaleciła umieszczenie skarżącego w szpitalu psychiatrycznym w Rybniku. W dniu 29 kwietnia 2009 roku szpital odpowiedział, że ze względu na brak środków i tymczasowy brak łóżek przyjęcie skarżącego przed 29 czerwca 2009 roku nie będzie możliwe.

16. Skarżący został przeniesiony do Szpitala Psychiatrycznego w Rybniku w dniu 29 czerwca 2009 roku.

II. WŁAŚCIWE PRAWO KRAJOWE I PRAKTYKA

17. Kodeks Postępowania Karnego z 1997 roku, który wszedł w życie w dniu 1 września 2009 roku, definiuje areszt tymczasowy jako jeden ze „środków zapobiegawczych”.

18. Bardziej szczegółowa wykładnia właściwego prawa krajowego i praktyki w zakresie nakładania aresztowania tymczasowego, podstawy jego przedłużenia, zwolnienie z aresztu oraz zasady stosowania innych środków zapobiegawczych została przywołana w wyrokach Trybunału w sprawach *Golek przeciwko Polsce* (nr 31330/02, §§ 27-33, 25 kwietnia 2006 roku) oraz *Celejewski przeciwko Polsce* (nr 17584/04, §§ 22-23, 4 sierpnia 2006 roku).

19. Artykuł 264 § 3 Kodeksu Postępowania Karnego stanowi, jak następuje:

„Jeżeli umorzenie postępowania następuje z powodu niepoczytalności oskarżonego, można utrzymać tymczasowe aresztowanie do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w przedmiocie środka zabezpieczającego.”

PRAWO

I. DOMNIEMANE NARUSZENIE ARTYKUŁU 5 § 1 KONWENCJI

20. Skarżący podniósł zarzut, iż był przetrzymywany w zwykłym areszcie mimo choroby umysłowej. Trybunał uznaje, że niniejszą skargę

należy rozpatrywać w świetle artykułu 5 § 1 Konwencji, który w istotnej części stanowi, co następuje:

„1. Każdy ma prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego. Nikt nie może być pozbawiony wolności z wyjątkiem następujących przypadków i w trybie ustalonym przez prawo:

(...)

(c) zgodnego z prawem zatrzymania lub aresztowania w celu postawienia przed właściwym organem, jeżeli istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia czynu zagrożonego karą lub jeśli jest to konieczne w celu zapobieżenia popełnieniu takiego czynu lub uniemożliwienia ucieczki po jego dokonaniu...

(e) zgodnego z prawem pozbawienia wolności... osoby umysłowo chorej...”

A. Dopuszczalność skargi

21. Trybunał zauważa, że niniejsza skarga nie jest w sposób oczywisty niedopuszczalna w rozumieniu artykułu 35 § 3 Konwencji. Ponadto zauważa, że nie jest ona niedopuszczalna z jakichkolwiek innych przyczyn, musi zatem zostać uznana za dopuszczalną.

B. Meritum skargi

1. Oświadczenia skarżącego

22. Skarżący podkreślił, że jego zatrzymanie w okresie po umorzeniu postępowania było niezgodne z prawem. Jako, że nie został przeniesiony do kliniki niezwłocznie po umorzeniu śledztwa, nie mógł rozpocząć leczenia psychiatrycznego. Ta sytuacja doprowadziła do pogorszenia jego stanu psychicznego.

23. Skarżący wyraził również opinię, że jego zatrzymanie po umorzeniu postępowania karnego nie było konieczne. He was further of the opinion that his detention after the criminal proceedings had been discontinued had not been necessary.

2. Oświadczenia rządu

24. Rząd nie odniósł się do kwestii meritum i dopuszczalności niniejszej skargi. Stwierdził jedynie, że oczekiwanie, iż władze zapewnią natychmiastową dostępność miejsca w wybranym szpitalu psychiatrycznym byłoby nierealne i zbyt wygórowane. Zauważył ponadto, że przeniesienie skarżącego do oddziału szpitalnego zakładu zamkniętego przed przeniesieniem do szpitalu psychiatrycznego było niemożliwe, gdyż skarżący odmówił leczenia pozostając w zakładzie zamkniętym.

3. Ocena Trybunału

25. Trybunał ponownie stwierdza, że artykuł 5 § 1 Konwencji zawiera pełną listę podstaw pozbawienia wolności. Jednakże dopuszczalność jednej z podstaw nie wyklucza innych; zależnie od okoliczności zatrzymanie może być uzasadnione na podstawie więcej niż jednego punktu (por. *Eriksen przeciwko Norwegii*, 27 maja 1997 roku, § 76, *Sprawozdania z wyroków i decyzji* 1997-III, str. 861).

26. Trybunał zauważa przede wszystkim, że w przedmiotowej sprawie pozbawienie wolności skarżącego w okresie od 3 lutego do 29 czerwca 2009 roku należy rozpatrywać w świetle artykułu 5 § 1 (e) (por. *Aerts przeciwko Belgii*, 30 czerwca 1998 roku, § 45, *Sprawozdania z wyroków i decyzji* 1998-V, str. 1961, oraz *Mocarska przeciwko Polsce*, nr 26917/05, § 42, 6 listopada 2007 roku).

27. Należy ponadto ustalić, czy zatrzymanie skarżącego w zwykłym zakładzie zamkniętym w okresie od 3 lutego do 29 czerwca 2009 roku było “w trybie ustalonym przez prawo” i “zgodne z prawem” w rozumieniu artykułu 5 § 1 Konwencji. Konwencja odnosi się tu zasadniczo do prawa krajowego i stwierdza obowiązek przestrzegania przewidzianych przez nie zasad w ich wymiarze substancjalnym i procesowym. Stwierdziwszy ponownie, że interpretacja i egzekwowanie prawa krajowego jest przede wszystkim zadaniem władz państwowych (por. *Bouamar przeciwko Belgii*, 29 lutego 1988 roku, § 49, seria A nr 129, str. 21), Trybunał przychylił się do opinii, że zatrzymanie skarżącego we wzmiankowanym okresie miało podstawę w artykule 264 § 3 Kodeksu Postępowania Karnego a zatem było zgodne z literą prawa krajowego.

28. Jednakże dla celów artykułu 5 Konwencji zgodność z prawem krajowym nie jest czynnikiem decydującym. Należy także ustalić, czy zatrzymanie w tym okresie było zgodne z celem artykułu 5 § 1 Konwencji, którym jest zapobieganie pozbawienia wolności w sposób arbitralny (por. *Witold Litwa przeciwko Polsce*, nr 26629/95, §§ 72-73, ETPC 2000-III).

29. Trybunał zauważa, że długości zatrzymania poprzedzającego przeniesienie do szpitala psychiatrycznego nie regulują żadne przepisy prawne lub statutowe. Jednakowoż musi on ocenić, na ile kontynuacja zatrzymania przez siedem miesięcy po umorzeniu postępowania może być uznana za zgodną z prawem.

30. Trybunał zauważa, że w przedmiotowej sprawie postępowanie umorzono w dniu 20 listopada 2008 roku, a decyzję podtrzymano w dniu 3 lutego 2009 roku (por. punkt 13 powyżej). Jednakże, dopiero 22 kwietnia 2009 roku Sąd Rejonowy w Wodzisławiu wydał decyzję o umieszczeniu skarżącego w szpitalu psychiatrycznym w Rybniku (por. punkt 15 powyżej). Pomimo, iż szpital niezwłocznie poinformował sąd, że w ciągu najbliższych dwóch miesięcy przyjęcie skarżącego nie będzie możliwe, Sąd Rejonowy w Wodzisławiu nie zmienił decyzji i nie postanowił o umieszczeniu skarżącego w innym szpitalu. Skarżący był przez ten czas

przetrzymywany w zwykłym zakładzie zamkniętym i nie jest pewne, czy otrzymał tam odpowiednią opiekę medyczną.

31. Trybunał przyznaje, że oczekiwanie, iż władze niezwłocznie zapewnią miejsce w wybranym szpitalu psychiatrycznym byłoby nierealne i zbyt wygórowane. Jednak należy zachować odpowiednią równowagę pomiędzy sprzecznymi interesami stron. Biorąc pod uwagę równowagę interesów Trybunał przywiązuje wagę do faktu, iż skarżący był przetrzymywany w zwykłym areszcie bez odpowiedniego wyposażenia medycznego. Ponadto Trybunał zauważa, że rząd nie wyjaśnił w żaden sposób opóźnienie przyjęcia skarżącego do szpitala.

32. W okolicznościach przedmiotowej sprawy Trybunał nie ma podstaw stwierdzić, że została zachowana niezbędna równowaga. Trybunał jest zdania, że opóźnienie przyjęcia skarżącego do szpitala psychiatrycznego w przedmiotowej sprawie nie może zostać uznane za dopuszczalne (por. *Morsink przeciwko Holandii*, nr 48865/99, §§ 61-70, 11 maja 2004 roku; *Brand przeciwko Holandii*, nr 49902/99, §§ 58-67, 11 maja 2004 roku; oraz *Mocarska*, cytowany powyżej, § 48). Inna opinia stanowiłaby poważne osłabienie fundamentalnego prawa do wolności osoby, której sprawa dotyczy i w ten sposób godziłaby w zasadniczy wymiar prawa podlegającego ochronie na mocy artykułu 5 Konwencji.

33. Doszło zatem do naruszenia artykułu 5 § 1 Konwencji.

II. DOMNIEMANE NARUSZENIE ARTYKUŁU 5 § 3 KONWENCJI

34. Skarżący podniósł zarzut, iż długość jego zatrzymania w zwykłym zakładzie zamkniętym była nieuzasadniona. Powoływał się na artykuł 5 § 3 Konwencji, który stanowi, jak następuje:

„Każdy zatrzymany lub aresztowany zgodnie z postanowieniami ustępu 1 lit. c) niniejszego artykułu... ma prawo być sądzony w rozsądnym terminie albo zwolniony na czas postępowania.”

A. Dopuszczalność skargi

1. Okres przed 3 lutego 2009 roku

35. W odniesieniu do okresu przed 3 lutego 2009 roku Trybunał zauważa, że skarga nie jest w sposób oczywisty niedopuszczalna w rozumieniu 35 § 3 Konwencji. Zauważa ponadto że nie jest ona niedopuszczalna z jakichkolwiek innych przyczyn. Musi zatem zostać uznana za dopuszczalną.

2. Okres po 3 lutego 2009 roku

36. Trybunał uznaje, że zatrzymanie skarżącego po 3 lutego 2009 roku opierało się na prawomocnej decyzji sądu o umorzeniu śledztwa ze względu na chorobę umysłową skarżącego. W tych okolicznościach Trybunał jest zdania, że zatrzymanie skarżącego po tej dacie nie może być uznane za formę aresztu tymczasowego w celu postawienia przed właściwym organem w rozumieniu artykułu 5 §§ 1 (c) oraz 3 Konwencji. Należy je uznać za pozbawienie wolności “osoby umysłowo chorej” w rozumieniu artykułu 5 § 1 (e) Konwencji. Zatem fakty stanowiące przedmiot skargi nie stanowią naruszenia artykułu 5 § 3 Konwencji.

37. Z powyższego wynika, że ta część skargi musi zostać odrzucona, jako w sposób oczywisty niedopuszczalna w myśl artykułu 35 §§ 3 i 4 Konwencji.

B. Meritum skargi

1. Oświadczenia skarżącego

38. Skarżący twierdził, że cały okres jego zatrzymania w zwykłym zakładzie zamkniętym był zbyt długi. Podkreślił ponadto, że wyznaczenie terminu rozprawy po zakończeniu obserwacji psychiatrycznej w kwietniu 2008 roku oraz umorzenie postępowania zajęło sądowi kilka miesięcy.

2. Oświadczenia rządu

39. Rząd nie ustosunkował się do meritum i dopuszczalności niniejszej skargi.

3. Ocena Trybunału

40. Areszt tymczasowy skarżącego rozpoczął się w dniu 22 października 2007 roku, gdy zatrzymano go ze względu na podejrzenie dopuszczania się przemocy domowej. W dniu 20 listopada 2008 roku postępowanie przeciwko niemu zostało umorzone. Decyzja ta została podtrzymana w dniu 3 lutego 2009 roku. Zatem okres który musi zostać poddany ocenie wynosi jeden rok, trzy miesiące i dwanaście dni.

41. Trybunał ponownie zauważa, że ogólne zasady dotyczące “prawa do bycia sądzonym w rozsądnym terminie lub zwolnienia na czas postępowania” gwarantowanego w artykule 5 § 3 Konwencji zostały wyłożone w wielu poprzednich wyrokach (por. między innymi, *Kudła*, cytowany powyżej, § 110 et seq., oraz *McKay przeciwko Zjednoczonemu Królestwu* [GC], nr 543/03, §§ 41-44, ETPC 2006-..., z dalszymi odwołaniami).

42. Ponadto Trybunał ponownie stwierdza, że artykuł 5 § 3 Konwencji nie może być postrzegany jako bezwarunkowe uzasadnienie aresztu

tymczasowego poprzedzającego postępowanie, o ile trwa on nie dłużej, niż pewien okres. Władze muszą przekonująco umotywować każdy, nawet najkrótszy areszt tymczasowy (por. *Belchev przeciwko Bułgarii*, nr 39270/98, § 82, 8 kwietnia 2004 roku oraz *Sarban przeciwko Mołdawii*, nr 3456/05, § 97, 4 października 2005 roku).

43. Trybunał zgadza się, że uzasadnione podejrzenie poważnego naruszenia prawa przez skarżącego początkowo mogło stanowić wystarczającą przesłankę do jego zatrzymania. Jednakże w miarę upływu czasu ta podstawa straciła na znaczeniu i nie mogła stanowić uzasadnienia całego okresu zatrzymania skarżącego.

44. Trybunał zauważa, że w przedmiotowej sprawie skarżącemu postawiono zarzut przemocy domowej. Nie wydaje się zatem, by jego sprawa przedstawiała szczególne trudności dla władz prowadzących postępowanie, zwłaszcza, że miała miejsce w środowisku rodziny. Sądy również nie miały trudności z ustaleniem faktów i wszczęciem postępowania przeciwko sprawcy, co z pewnością miałoby miejsce w przypadku postępowania dotyczącego przestępczości zorganizowanej (por. *Celejewski*, cytowany powyżej, § 37). Już w kwietniu 2008 roku eksperci w dziedzinie psychiatrii ustalili, że skarżący cierpi na zaburzenia urojeniowe i powinien zostać umieszczony w szpitalu psychiatrycznym. Jednak Sąd Rejonowy wyznaczył termin rozprawy na listopad 2008 roku, to jest, siedem miesięcy później (por. pkt. 9 i 13 powyżej). Skarżący przebywał w tym czasie w zwykłym zakładzie zamkniętym.

45. W związku z powyższym Trybunał uznaje, że podstawy przytoczone przez władze krajowe nie mogły stanowić uzasadnienia całego okresu aresztu tymczasowego wobec skarżącego: roku, trzech miesięcy i dwunastu dni. W tych okolicznościach nie jest konieczna ocena, czy postępowanie było prowadzone z wyjątkową starannością.

46. Doszło zatem do naruszenia artykułu 5 § 3 Konwencji.

III. DOMNIEMANE NARUSZENIE ARTYKUŁU 6 § 1 KONWENCJI

47. Skarżący podniósł ponadto zarzut nierzetelności postępowania.

48. Trybunał ponownie stwierdza, że w myśl artykułu 19 Konwencji jego obowiązkiem jest zapewnienie przestrzegania zobowiązań przyjętych przez Wysokie Układające się Strony. W szczególności nie ma on za zadanie rozpatrywać domniemanych błędów faktycznych czy prawnych popełnionych przez sądy krajowe, o ile i w takim zakresie, w jakim mogłyby stanowić naruszenie praw i wolności chronionych przez Konwencję. Jakkolwiek artykuł 6 Konwencji gwarantuje prawo do rzetelnego procesu, nie wytycza żadnych zasad co do dopuszczalności dowodów lub sposobu ich oceny, co zatem pozostaje zasadniczo w gestii prawa krajowego i sądów krajowych, (por. *García Ruiz przeciwko Hiszpanii* [GC], nr 30544/96, § 28, ETPC 1999-I, z dalszymi odwołaniami).

49. W przedmiotowej sprawie skarżący nie podał żadnego konkretnego przykładu naruszenia jego prawa do rzetelnego procesu przez właściwe sądy. Skarga ogranicza się do podważenia wyniku postępowania. Trybunał nie znajduje żadnej przesłanki, by postępowanie było prowadzone w sposób nierzetelny.

50. Zatem ta część skargi jest w sposób oczywisty niedopuszczalna i musi zostać odrzucona zgodnie z artykułem 35 §§ 3 i 4 Konwencji.

IV. INNE DOMNIEMANE NARUSZENIA

51. Skarżący podniósł ponadto zarzut, iż został osadzony w areszcie za przestępstwo, którego nie popełnił. Powołał się na artykuł 7 Konwencji.

52. Trybunał uznaje, że fakty w sprawie nie wskazują na jakiegokolwiek naruszenie powyższego przepisu. Zatem skarga jest w sposób oczywisty niedopuszczalna w rozumieniu artykułu 35 § 3 i zgodnie z artykułem 35 § 4 musi zostać odrzucona.

V. ZASTOSOWANIE ARTYKUŁU 41 KONWENCJI

53. Artykuł 41 Konwencji stanowi, co następuje:

„Jeżeli Trybunał stwierdzi, że nastąpiło naruszenie Konwencji lub jej Protokołów, oraz jeżeli prawo wewnętrzne zainteresowanej Wysokiej Układającej się Strony pozwala tylko na częściowe usunięcie konsekwencji tego naruszenia, Trybunał orzeka, gdy zachodzi taka potrzeba, o przyznaniu słusznego zadośćuczynienia pokrzywdzonej stronie.”

A. Szkoda

53. Skarżący zażądał 30 000 złotych polskich zadośćuczynienia za szkodę niematerialną.

54. Rząd zakwestionował to żądanie.

55. Trybunał zasądza na rzecz skarżącego 1 500 euro (EUR) za szkodę niematerialną.

B. Koszty i wydatki

57. Skarżący nie zażądał zwrotu kosztów i poniesionych wydatków.

C. Odsetki za zwłokę

58. Trybunał uznaje za właściwe aby odsetki z tytułu nieterminowego wypłacenia zasądzonych kwot były ustalone zgodnie z marginalną stopą procentową Europejskiego Banku Centralnego plus trzy punkty procentowe.

Z TYCH PRZYCZYN TRYBUNAŁ JEDNOGŁOŚNIE

1. *Uznaje* skargi o naruszenie artykułu 5 § 1 oraz 5 § 3 (w okresie do 3 lutego 2009 roku) za dopuszczalne zaś pozostałą część skargi za niedopuszczalną;
2. *Uznaje*, że doszło do naruszenia artykułu 5 § 1 Konwencji;
3. *Uznaje*, że doszło do naruszenia artykułu 5 § 3 Konwencji w okresie do 3 lutego 2009 roku;
4. *Uznaje*
 - (a) że pozwane państwo ma zapłacić skarżącemu w ciągu trzech miesięcy od daty, w której wyrok stanie się prawomocny, zgodnie z artykułem 44 § 2 Konwencji, kwotę EUR 1,500 (tysiąc pięćset euro) za szkody niematerialne, która to kwota ma być przeliczona na złote polskie według kursu z dnia realizacji, powiększoną o wartość wszelkich podatków ewentualnie należnych od tej kwoty;
 - (b) od upływu powyższego trzymiesięcznego okresu do momentu zapłaty przez cały okres zwłoki naliczane od tej sumy będą zwykłe odsetki w wysokości równej krańcowej stopie procentowej Europejskiego Banku Centralnego;
5. *Oddala* pozostałą część żądania skarżącego dotyczącego słusznego zadośćuczynienia.

Sporządzono w języku angielskim i obwieszczono pisemnie dnia 8 czerwca 2010 roku, zgodnie z artykułem 77 § 2 i 3 Regulaminu Trybunału.

Lawrence Early
Kancierz Sekcji

Nicolas Bratza
Przewodniczący